

rettigelse. Men Rigsdagen har altid fulgt en Fremgangsmaade, ifølge hvilken den, der her været en kortere Tid paa Røntoen, faar Mindre, den, der har været der en længere Tid, faar Mere, at den, der har den større almindelige Anseelse, faar Mere, den, der har mindre Anseelse, mindre. Nu tror jeg ikke, at man ret vel kan sammenligne Drachmann med Goldschmidt. Med al Respekt for Goldschmidt har han ikke den Betydning nu for vor Literatur som Drachmann. (Ufbrydelse.) Vil det ærede Medlem ikke bede om Ordet siden og sige alt det høit, som han nu siger for sig selv; der er Ingen, der kan høre det, og det forstyrrer kun, jeg mener det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Brig). Det har han ikke, allerede af den simple Grund, at Goldschmidt i længere Tid har været en meget lidt frugtbar Forfatter, som ikke skriver mere. (Ufbrydelse.) Hvad har han da skrevet i den senere Tid, veed det ærede Medlem (Brandes) det, siden han ser saa tvivlende ud ved det, jeg her fremsætter? Derfor er ogsaa Motivet til vore Bevillinger et ganske andet, end det ærede Medlem for Vangeland (Brandes) mente, han mente nemlig, at vi ved at bevilge Mere til Drachmann og Mindre til Goldschmidt vilde gjøre en Forskjel, og at det vilde være krænkende for Goldschmidt, naar han faar 500 Kr. mindre end Drachmann. Men der har det ærede Medlem Ret, og han kommer til denne Slutning, fordi han tror, at vi vurdere disse to Mænd ganske fra samme Synspunkt og stille dem sammen, maale deres Talent og digteriske Betydning ved Hjælp af de Kroner, vi give dem. Det have vi aldrig tænkt. Forholdet er det, at de staa paa et ganske forskjelligt Standpunkt, naar Spørgsmaalet bliver om deres Betydning for Literaturen. Goldschmidt er en Mand, der har haft sin store Betydning, men i de senere Aar ingen Ting har skrevet eller meget lidt, og hvis Betydning væsentlig ligger en hel Del Aar tilbage, hvortil Drachmann er en Mand, hvis Betydning netop nu er overordentlig stor, og som for vor lyriske Poesi spiller en ganske overordentlig Rolle. Goldschmidt er en Mand, som vi blot for overhovedet at bevidne ham en Ære, for at vise, at vi mindes ham og stadig anerkjende hans Betydning, benytte Leiligheden til at give en Statsgave, som vi slet ikke tror har Betydning for hans Produktion eller for at gjøre ham det lettere at leve eller arbejde. Men naar vi understøtte Drachmann, er det, fordi vi staa ligeoverfor en livskraftig ung Digter, for hvem det har sin store Betydning at faae en Understøttelse af Staten for at kunne producere Mere. Det er Folk under ganske

forskjellige Betingelser, den ene Understøttelse er en virkelig Understøttelse til at producere, den anden maa snarest betragtes som en Hødersgave for at vise den Ærbødighed, vi stadig nære for denne Forfatter, skjøndt han ikke mere producerer. Vi ville naturligvis ikke derigennem tvinge eller opfordre ham dertil; hvis han gjør det, tage vi selvfølgelig med Glæde mod hans Arbejder, men det er ikke Meningens derigennem at ville støtte ham paa den Maade, men snarere at ville vise ham en Ærbødighed, en Høflighed. Jeg tror heller ikke, at det vilde være blevet opfattet paa den Maade hverken af ham eller Andre, hvis ikke det ærede Medlem havde anstillet denne uberettigede Sammenligning mellem ham og Drachmann og derved givet det Karakter af en Krænkelser for ham; jeg beklager, at det ærede Medlem har gjort det, jeg tror, at det er fuldstændig uberettiget. Det ærede Medlems Forslag med Hensyn til Musikonservatoriet, dets Forbindelse med Theaterchefen, der skulde have Ret til at besætte nogle af Pladserne, Forbindelsen mellem Musikonservatoriet og et dramatisk Konservatorium skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg skal blot sige, at saavel disse som de andre Bemærkninger, det ærede Medlem gjorde, maatte rettes til Kultusministeren og ikke til os. Det ærede Medlem klagede ogsaa over, at Robberstiftsamlingen ikke var tilstrækkelig let tilgængelig for Publikum, fordi Lokalerne vare for smaa, at Malerigalleriet laa for høit oppe osv., Altsammen fuldt berettigede Anker, men jeg forstaar ikke, hvorfor det ærede Medlem atter der henvendte sig til Finantsudvalget. Det ærede Medlem har faaet Et eller Andet imod Finantsudvalget, jeg veed ikke, hvad det er, der er veien, jeg tror, at det er disse Damer, der ere komne det ærede Medlem paatværs; thi dette Angreb paa os er fuldt saa uberettiget som det forrige Angreb, fordi vi ikke havde oplyst ham om, hvad der staaar i Betænkningen. Sagen er nemlig den, at det er ingenlunde Finantsudvalgets Pligt at tage Initiativ i den Forstand, at det træder i Stedet for Regjeringen, det er da ikke Finantsudvalgets Pligt paa een Gang at træde op og ordne Forholdet mellem Theatret og Musikonservatoriet, tage Spørgsmaalet om den dramatiske Kunsts Udvikling under Overveielse, om Lokaler til Samlingerne osv.; det er sandelig Kultusministerens Opgave og ligger fuldstændig udenfor vor, og jeg forundrer mig over, at det ærede Medlem har rettet Anker mod os i saa Henseende, thi det ærede Medlem maa jo vide, at vi ikke i fjerneste Maade have noget med det at gjøre. Kan det ærede Medlem blive enig